

STICHTING
96b11960

Heden, drie februari negentienhonderdzevenennegentig, -----

verscheen voor mij, Meester Siepko Carel Trip, notaris ter standplaats Almere: -----

mevrouw CORNELIA JOHANNA VAN DRONGELEN, -----
maatschappelijk werkster, wonende Tefelenstraat 74, 1107 SM Amsterdam, geboren te Amsterdam op achtentwintig april negentienhonderdvijfenveertig en ongehuwd, -----
(Nationaal Paspoort nummer: M185534). -----

De verschenen persoon verklaart bij deze een stichting in het leven te roepen en daarvoor vast te stellen de navolgende statuten: -----

NAAM, ZETEL, DUUR -----

Artikel 1. -----

De stichting is genaamd: **STICHTING BELANGENBEHARTIGING INDISCHE NA-OORLOGSE GENERATIE.** -----

Zij heeft haar zetel in Almere. -----

De stichting is opgericht voor onbepaalde tijd. -----

DOEL -----

Artikel 2. -----

De stichting stelt zich ten doel: -----

het behartigen van de gezamenlijke belangen van de Indische na-oorlogse generatie. -----

Zij tracht haar doel te bereiken door: -----

- een spreekbuis te zijn voor de Indische na-oorlogse generatie; -----
- een aanspreekpunt te zijn voor organisaties en personen die zich bezighouden met de problematiek van de gevolgen van de tweede wereldoorlog in Nederlands-Indië en de daaropvolgende Bersiap periode (de politionele akties) voor de na-oorlogse generatie. -----

BOEKJAAR -----

Artikel 3. -----

Het boekjaar van de stichting is gelijk aan het kalenderjaar. -----

VERMOGEN -----

Artikel 4. -----

Het vermogen van de stichting zal worden gevormd door: -----

- subsidies en donaties; -----
- hetgeen de stichting door erfstelling, legaat, schenking of op enigerlei andere wijze verkrijgt; -----
- hetgeen de stichting verkrijgt uit het aan derden ter beschikking stellen van haar accommodatie en kennis. -----

BESTUUR -----

Artikel 5. -----

De stichting wordt bestuurd door een bestuur, bestaande uit een oneven aantal van ten minste drie leden. -----

Het bestuur kiest uit zijn midden een voorzitter een secretaris en een penningmeester. -----

Beste lezer(es),

Daar zijn we weer met een nieuw Inognieuws. In deze eerste uitgave van het nieuwe jaar hebben we weer een aantal leuke artikelen bij elkaar gekregen. Een paar persoonlijke verhalen, een paar reacties die op een ontmoetingsdag zijn gemaakt, recensies van film en DVD en een paar interessante tentoonstellingen. Over een paar maanden is er ook weer de Pasar Malam Besar in Den Haag en ook daarover kan je informatie vinden in deze Inognieuws.

Het is altijd weer afwachten wat we binnenkrijgen aan kopij en we zijn dan ook heel blij met de persoonlijke verhalen en alle tips over voorstellingen, boeken en anderszins die we hebben ontvangen. Blijf sturen alsjeblieft! Alleen met jullie hulp kan er een divers, persoonlijk en interessant Inognieuws gemaakt worden!

Vriendelijke groeten van de redactie, Cor en Hansje

Planning Inognieuws 2007

Inognieuws klaar op:	Inleverdatum kopij:
14 april	16 maart
14 juli	15 juni
10 november	12 oktober

Kopij kun je sturen naar:

inogredactie@stichtinginog.nl

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Beste lezers,

De Stichting INOG bestaat dit jaar 10 jaar. Jawel, 10 jaar alweer. Ik zag vorige week nog een uittreksel van de Kamer van Koophandel en ik blijf ook al sinds 1999 in het bestuur te zitten. Is het al weer zo lang geleden? Er is sinds die tijd veel veranderd. Mensen kwamen (en gingen weer). Nieuwe vrienden gemaakt en de mensen leren waarderen en accepteren zoals ze zijn. Nu staan we ook weer op een punt van veranderingen. Het valt me op dat de laatste maanden de ontmoetingsdagen niet meer zo veel bezocht werden als vroeger. Toch komen er nog steeds nieuwe Inog-ers bij. Dus de stichting heeft nog steeds bestaansrecht. Het thema van de ontmoetingsdagen verschuift hierdoor weer terug naar de basis: "Herkennen en Erkennen", dat blijft voor veel (nieuwe) Inog-ers een heel belangrijk thema. De oude garde, zoals we dat noemen, zien we steeds minder terug bij de ontmoetingsdagen. Hoe komt dat toch? Zijn ze er klaar mee? Hebben ze geen zin meer of is het toch

dat ze zich niet meer thuis voelen op deze dagen? De enige die dat kunnen beantwoorden zijn de Inog-ers zelf. En de stichting heeft deze mensen nodig, ze zijn tenslotte de beste ervaringsdeskundigen die de Inog zich maar kan wensen.

Onlangs zijn er ook veel veranderingen geweest bij de collega's van de Inog uit Nieuwegein. Zij hebben zich ook opgericht als een nieuwe vereniging en zijn met nieuw elan in Hilversum aan de slag gegaan. Ook daar blijkt dat ontmoetingsdagen nog hard nodig zijn, net zoals bij ons. Misschien is dit voor ons het moment om eens kennis te gaan maken met deze groep? Elkaar de hand reiken en eens onderzoeken of we elkaar ergens mee kunnen helpen of aanvullen. Dat kan zowel voor ons als voor hen een garantie voor de toekomst geven. Het bestuur hoort graag jullie mening hierover.

Ludo Keeris, vanuit het bestuur.

Voor Maarten: als alle wapens vallen...

als alle wapens vallen
die ik nodig dacht te hebben
om me te beschermen
tegen wie ik werkelijk was

de angst die ik dan voel
voor wat er dan overblijft
als al die wapens vallen

de naaktheid uiteindelijk
het werkelijke zijn
van wie ik in oorsprong was
de oorsprong
die bijna, ooit vernietigd werd
door angst en wreedheid

die naaktheid, het zuivere zijn
was er steeds,
bijna niet meer voelend
bedolven door die wreedheid

als dan ineens
langzaam
angst aan het wegsmelten raakt
door een kracht
die kwetsbaarheid heet

en liefde
plaats maakt
en kwetsbaarheid terugkeert

dan heb ik echt mijn wapens laten vallen

Dit is een open brief naar aanleiding van een artikel dat ik las op de website nieuwindisch.nl dat heet:

'waarom Indo's niets voor elkaar krijgen'.

Inderdaad, uit eigen ervaring zie ik dat Indo's, mijzelf inclusief, zogenaamd 'niets' voor elkaar krijgen. Dat 'niets' is niet echt niets, want ik weet dat er in Indo's een gevoelige kant schuilt waardoor hij/zij diep in een mens kan kijken en kan meeleven en daardoor eerder geneigd is om er gewoon voor iemand te zijn, iemand echt te helpen, dan iets te doen voor aandacht of erkenning, ofwel één of andere beloning te verkrijgen, wat voor sommige mensen toch wel belangrijk is. Vandaar misschien ook de compensatie door eventueel te gaan opscheppen. Vandaar misschien het fenomeen wat ik noem: het kasian-complex. Ofwel de belangen van een ander voor je eigen belangen zetten. Het zich zo kunnen inleven in een ander; het kunnen begrijpen van leed, en vooral niet gezien leed; dat dat leed verzacht moet worden. Dat is pas belangrijk. Maar waarom is aandacht of beloning voor een mens belangrijk? En waarom is er sprake van zogenaamde ruis, waar de schrijver van het artikel over had. Deze term deed me aan het denken. Klopt, samenwerken vind ik ook verrekt moeilijk, en faal menigmaal op dat gebied, als er al toe kom of me ertoe kan zetten. Ik denk dat een innerlijk identiteitsconflict hieraan ten grondslag ligt.

Hoe kun je samenwerken op basis van gelijkheid (want het is pas samenwerken als er sprake is van gelijkheid, anders zit je in een uitdelen/opvolgen van bevelen-systeem, waar Indo's, vooral 1e generatie zich in thuis voelen) als je voelt of denkt dat je uiteindelijk niet gezien wordt? (niet gezien worden: niet gehoord worden, niet meetellen, geen stem hebben, je mening doet er niet toe, je wordt niets gevraagd, etc.) De basis van samenwerken is vertrouwen en ik denk dat we ons gebrek aan vertrouwen en vertrouwd worden maar al te lang verborgen hebben gehouden. Zoekend naar keihard bewijs, zoals (militaire) rangen, werkposities, bezit van huizen, auto's, en dergelijke is dan een bekend streefbeeld, en moet het gemis aan vertrouwen, het mislukken, de onzekerheid ondervangen. Ook beroemd (willen) worden, mijn streefbeeld, hoort daar bij.

Hoe kun je (iemand) vertrouwen als je niet het gevoel hebt, of als je eraan twijfelt of jij of jouw mening of jouw input er toe doet? Hoe kun je weten dat je vertrouwd wordt als je jezelf nog niet hebt laten zien, als je nog niet eens ten volle hebt deelgenomen? Je weet dat je zo iemand of iets niet kan vertrouwen en zo weet je ook dat je ook niet vertrouwd wordt, hoe sterk ook de ander je wilt verzekeren dat dit wel zo is...

Mijn hele leven lang heb ik mij suf gepiekerd hoe dit in elkaar steekt; 3 jaar lang heb ik therapie gehad bij Centrum '45; en nu, tussen neus en lippen door sla ik de spijker op zijn kop, de vinger op de zere plek... Wat is het toch erg om niet gezien te worden...(en dat meen ik) En je ouders (ik ben 2e generatie) doen/deden daar nog aan mee ook... Tja, wat je niet hebt, kun je ook niet geven... Het is dus pijnlijk; en niet een persoonlijke, individuele pijn, maar een pijn die we als volk (ik zie ons graag als een volk, alhoewel we geen kenmerkend land, vlag of religie hebben) al een paar generaties met ons meedragen. En dat maakt de pijn extra groot en onbenaderbaar. Een pijn die van generatie op generatie doorgegeven wordt. Doordat we het niet oplossen; er niet over praten; het niet kunnen, durven voelen; denken dit kunnen wij wel verdragen; wij hebben wel voor hetere vuren gestaan... Dat is ook het verwijt van de 1e generatie naar de 2e: wees toch niet zo'n mietje, zo'n zwakkeling: als je wist wat wij allemaal doorstaan hebben...? En inderdaad, we zijn mietjes, we zijn zwakkelingen. Nee, we zijn niet gesterkt door bepaalde hardships; we zijn in de watten gelegd. Maar dat wilden jullie toch voor ons? Dat wij het beter kregen dan jullie? En het is toch geen oorlog meer; het is toch vrede? Of althans, zo lijkt het. Zo wil iedereen het graag zien. Maar ondertussen zijn we in een verlengde oorlogssituatie opgegroeid. En kijk eens in de wereld: ja, het is nog steeds oorlog. En kijk eens in ons eigen land: zijn wij collega's of concurrenten? Maakt kapitalisme en competitie winnaars of maakt het ook verliezers? Ik noem het oorlog... Ben je iets of iemand, als je niet gezien wordt? Is het misschien wat ze noemen: karma? Waren wij, kolonialisten het niet die onszelf onderscheidden van de inlander (Indonesiër); de inlander niet zagen, en is het nu onze beurt. Ik zeg ons, maar het waren natuurlijk onze ouders die als eersten hiermee te maken kregen. Vreemd land, bruine huid, vreemde eend in de bijt, maar toch aanpassen en assimileren! Dus net doen alsof je niet anders bent... krommer kan het niet! @#\$\$%! (sorry, dat moest er even uit). Ben je

ontdekking komt dat je pas begint de patronen te ontdekken, die je leven hebben gemaakt en gevormd tot wat het was toen je hier kwam. De hulp van de therapeuten en vooral ook de onderlinge gesprekken met medeciënten brengen langzaam weer opening in jezelf. Je eigen archiefdoos geeft de geheimen prijs en je kunt dan, doordat de intense spanningsvelden afnemen, geleidelijk weer meer jezelf worden."

Toen ik aan de therapie begon is verteld dat het hard werken zou zijn, (op de ontmoetingsdagen was ik hier ook al voor gewaarschuwd,) maar dat het zo hard werken zou zijn, dat ik zo geconfronteerd zou worden met mijn eigen onvermogen, dat had ik mij niet gerealiseerd. En dat er zoveel naar boven zou komen had ik ook niet van te voren kunnen bedenken..... Wat ik wel weet is dat ik blij kan zijn dat ik de moed heb gevonden om aan de therapie te beginnen en dat ik hoop ooit echt mijzelf te kunnen worden en niet meer het kind dat ik geworden ben, omdat ik mijn ouders zo graag een plezier wilde doen. Ik ben een product van een opvoeding die niet doorsnee was. Ik ben een product maar geen slachtoffer!!! Ik heb voor deze maatschappij de verkeerde spelregels geleerd. Door dit onder ogen te zien ga ik ruimte krijgen om de dingen in een ander perspectief te gaan bekijken (ruimte die een ander kind in zijn of haar pubertijd krijgt of durft te nemen).

Dat andere perspectief krijg ik in de groepstherapie aangereikt door de verhalen van andere mensen. Voor mij is een van de meest belangrijke dingen binnen de therapie de herkenning en daardoor erkenning. Hierdoor heb ik steeds minder het gevoel een buitenbeentje te zijn, aan de rand te moeten staan en niet mee te mogen en niet mee te kunnen spelen. Dat ik dit voelde en voel is realiteit en geen hersenspinsel.

Door de verhalen van andere mensen worden soms ook heel onbarmhartige spiegels voorgehouden. Maar ook naar de dingen die ik vertel wordt door andere mensen geluisterd en doordat er of wrang geglimlacht wordt of men soms zachtjes vloekt of dat je even een kneep in je schouder krijgt voel ik mij daar serieus genomen en ik word geholpen en dat is zo'n heerlijk gevoel. Het voelt letterlijk of ik nu dat steuntje in mijn rug krijg wat ik miste toen ik jong was.

Rozemarijn

Vlucht

Ik moet weg!

Maar waar moet ik heen..... En wie gaat mij helpen? Ik voel me machteloos en zou het liefst in een hoekje willen blijven zitten.

En wachten..... wachten tot iemand mij een hand geeft en zegt:" Kom maar ik zorg wel voor jou". Maar, ik moet het zelf doen. Dus... Mezelf bij elkaar rapen en organiseren iets, doe iets, want ik moet weg.

Dan zie ik een man en een vrouw. Ze zien er betrouwbaar uit.

Ik spreek hen aan en vraag:" Help me, ik moet weg". En, ze helpen me. Ze zijn te vertrouwen. Ze zetten me op een vliegtuig en ik vlieg..... ik vlieg weg.

En heel even voel ik me veilig. Maar niet voor lang. Zo gaat dat namelijk altijd.

Dan landt het vliegtuig. Ik stap uit.

Er komen mensen naar me toe en ze praten tegen mij. Maar ik versta er niets van.

De paniek slaat weer toe. Ik begrijp ze niet. Ik probeer te vertrouwen op mijn mensenkennis en intuïtie.

Wie er voor mijn gevoel goed uit ziet, met diegene ga ik mee.

Ze vangen me op. En heel langzaam leer ik hun taal. Alles van vroeger mag ik loslaten. En ik mag opnieuw leren.

Leren, om vertrouwen te hebben in mijzelf.

En door wie ik ben, wat ik ben en hoe ik ben lukt het me wel.

Het lukt me met vallen en opstaan.

Zie je wel! IK KAN HET WEL!

Charlot

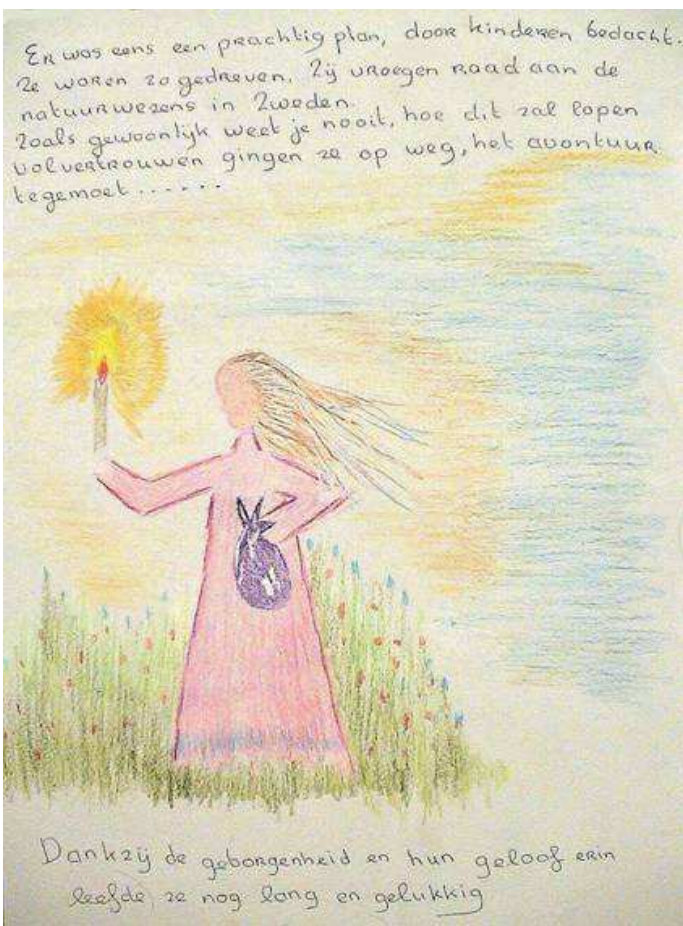

Op de inloop van december vertelde ik op de ontmoetingsdag dat ik een boek had gekregen van een vriendin, in het Zweeds en gevonden op een Nederlandse rommelmarkt, met een kinderverhaal geschreven door Elsa Beskow. Later vond ik de Nederlandse vertaling ervan en bleek de titel in het Nederlands: "Hansje in 't Bessenland" te zijn. Deze toevaligheid vond ik heel leuk. Terwijl ik dit vertelde zei ik ook dat ik het Zweeds zo'n mooie taal vind, het zingt. Daarop zei Vera dat ze het wel

een leuk idee vond om eens een verhaal te horen voorlezen in een taal die ze niet verstaat. Nadat we daar nog even over hadden doorgepraat besloten we dit te gaan doen op de volgende ontmoetingsdag. En de uitdaging zou dan zijn: kan je loslaten dat je niet begrijpt wat er gezegd wordt, maar alleen jezelf op de klanken mee laten drijven en kijken welk verhaal er in je hoofd opkomt. In januari heb ik het verhaal voorgelezen en het werd een bijzondere ontmoetingsdag. Ik vond het fijn om mijn Zweeds weer eens te kunnen gebruiken (ik heb van 1991 tot en met 1995 in Zweden gewoond en gewerkt) en ik vond het heel mooi om te zien wat de verschillende reacties waren van de mensen die hebben geluisterd en daarna getekend. Bij een iemand was de tekening alleen een blauwe bal, zonder dat ze dus nog wist dat het verhaal over bosbessen gaat. Twee reacties zijn hieronder te lezen en zien.

Hansje

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Deze tekening is gemaakt op de Inog-dag van januari. Dit naar aanleiding van het Zweedse sprookje, welke Hansje voorlas. De bedoeling was, dat een ieder zijn/ haar beleving erbij kon associëren. Het Zweeds klonk zo mooi en ik probeerde alleen maar te luisteren. Het leek een

beetje alsof ik op de kleuterschool zat, welke ik eigenlijk nauwelijks heb bezocht. Later bij het tekenen stapte ik in mijn kindbeleving van "veel fantasie". Als kind woonde ik in een groot bos, ver van vriendjes, daar fantaseerde ik over kabouters, elfen etc. In de fantasiewereld zocht ik troost, deze wereld was mij vertrouwd. Bij het bespreken ervan, zag ik dat deze fantasie wereld niet alleen een ontsnappen van thuis was, maar dat ik zo ook met de dingen om kon gaan. Nu waardeer ik het meer als een soort creatief denken. Ik ben me ervan bewust, dat het me ook sterker heeft gemaakt. "een creatieve geest om met levensvragen om te kunnen gaan" Ik vind het leuk dat ik er nu het positieve ervan kan inzien. Deze tekening stelt een Natuurwezen voor, welke de mensen helpt. Ik wil een spreuk toevoegen, die ik lang geleden heb gekregen. Voor mij krijgt deze, terwijl ik er eerst niets mee kon, steeds meer betekenis.

*Ik ben niet ik,
Ik ben degene,
Die aan mijn zijde gaat.
Zonder ik haar aanschouw,
Die ik vaak bezoek,
Die ik vaak vergeet.
Degene die rustig zwijgt, wanneer ik spreek
Die zachtmoedig vergeeft, wanneer ik haat.
Die rondwandelt, waar ik niet ben.
Die zal blijven wanneer ik sterf.*

Juan Ramon Imenez

De groeten van Jodien

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Internetsites:

www.netherlands-indies.com:

Het Indisch Film Archief (INFA) is een werkgroep die zich actief bezig houdt met het verzamelen, conserveren en bestuderen van (amateur) films uit het voormalige Nederlands-Indië en Nederlands-Nieuw Guinea. Zij is daarmee het enige filmarchief dat zich specifiek op deze koloniale gebieden toelegt. Het INFA richt zich met name op Indische Nederlanders en Nederlanders die op welke wijze dan ook een band met Indië of Nederlands-Nieuw-Guinea hebben. Op deze site is veel beeldmateriaal te vinden en meer informatie over de INFA.

indisch-eten.startpagina.nl

Op deze site zijn alle links verzameld die maar enigszins met Indisch eten te maken hebben. Recepten, restaurantjes etc.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Benidorm

Er waren een paar redenen om in de maanden november, december en januari naar Spanje te gaan. Een ervan was het (vuurwerk-) geknal ver voor en na oud en nieuw te vermijden. Echter. Al op een tweede camping in Frankrijk werd ik geconfronteerd met schoten. Het was weekend en de plaatselijke schietvereniging was op pad. Stokstijf zat ik rond vijf uur 's middags na aankomst op een stille camping in mijn campingstoeltje. De eerste camping in Spanje was in een klein dorp ongeveer 100 km van de oostkust ter hoogte van Barcelona.

Woensdagavond tegen half negen een kanonschot. Een half uur later weer een. Piet ging de caravan uit en vroeg aan de Engelsen die tegenover ons stonden wat dat was." Er is voetbal, Valencia speelt en als ze

een doelpunt maken, wordt er hier ergens iets afgeschoten." Enfin, zaterdag was er weer voetbal, ik was voorbereid, maar ja hoe laat en hoe vaak? In Benidorm aangekomen vonden we een mooie warme plek op camping El Raco. Acht december was er feest van een of andere heilige wat gevierd werd met, je raadt het al: vuurwerk en geknal. Nadat we de meest toeristische wandelingen gemaakt hadden, verlegden we ons wandel terrein naar buiten Benidorm. Lopend heen en met de bus terug of andersom. Dat was spannend en ontdekkend, rustig en groen. Altijd mooi weer. Zon, 18 graden. Het moet ergens eind december geweest zijn, dat we weer aan het wandelen waren en ineens klonken gewerschoten ons om de oren. Schrik, paniek en de neiging om mij te verschuilen in de bosjes.

Middernacht van oud op nieuw verwachtte ik vuurwerk en dat kwam ook. Maar na een drie kwartier was het weer nachtstil. Heerlijk.

Tja, het wordt eentonig. 5 januari Driekoningen en overdag een geknal van jewelste!

De laatste week van onze reis waren we weer in een bergdorpje beland ongeveer ter hoogte van Valencia.

Het was daar rustig ruim, groen, weids. Twee schitterende wandelingen gemaakt. Voor de toegankelijkheid van dat gebied werd er flink aan wegen gewerkt. Er moest heel wat steen, gruis en zand verplaatst en herplaatst worden. Om grote rotsblokken te verwijderen werd er dynamiet gebruikt. Een harde explosie en ik stond vastgenageld aan de deurpost van de caravan. Moraal van het verhaal: vluchten kan niet meer.

Francis

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Geraakt door oorlogsgraf

In de verte hoor ik geroep van een uil
In de stilte van de vallende avond
Ik denk aan het graf onderweg
Van soldaten gevallen in de strijd

Was ooit hun roep zo luid en ver
Omdat de pijn van wonden diep
Niet meer te vangen was in
Stille onderdrukking?

Velen zijn er dood gegaan
Voor vrijheid van de ander
Velen zullen mij nog voor gaan
En ik die niet verander

Zal meevoelen in hun strijd

*

Als ook deze nacht valt

Valt in diepe slaap

Zal jij verdwijnen

Die houdt de wacht

*

Geen wijze woorden

Begeleiden jou

In de laatste strijd

Die jij niet won

*

Geen tokeh maar een uil

Vergezelt mij naar de nacht

Geroep om aandacht

Terwijl ik zelf huil

*

Kon ik maar zijn als zij

Onzichtbaar

En toch daar

Van alle smarten vrij

*

Te zijn en niet te zijn

Daar draait het allemaal om

Maar waarom al die pijn

Voordat ik ter plekke kom?

Voor Emilie

Barcelona en Surabaya

Twee handen op een buik

Werelden van verschil

En toch verwant

Ongelooflijk

Maar waar

Jij en je vader

Benidorm, caravan

Zon in Benidorm

Koel in de caravan

Palmboom door het raam

Strakke blauwe lucht

Een witte wolk hier en daar

De lucht is droog

Dat doet de longen goed

Fijn om hier te

Zijn

Luchtig verblijf

Gesuis van wind door de bomen

Het tentdoek klappert vrolijk mee

Wij zijn in december gekomen

En voelen ons tevree

Wij mijden de winter in laagland

Gaan wandelen op Spanjes strand

De lucht, het licht en de sfeer

Doet smaken naar meer, naar meer

Spreeuwen vliegen hoog in de lucht

Een stipje tegen hemels blauw

Af en toe hoor je een diepe zucht

Van rustend man of vrouw

Benidorm, caravan

En het regent nog steeds

De wind is gaan liggen

De lucht is lichtgrijs

Maar het water blijft stromen

We drinken wat amaretto

En snoepen er een pindaatje bij

Francis, 2006/2007, Spanje

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

PERSBERICHT

"VRIJHEID, GRONDRECHTEN EN VEILIGHEID"
 INVALSHOEK BIJ HERDENKING EN VIERING IN
 2007

Vrijheid maak je met elkaar is het motto van het Nationaal Comité 4 en 5 mei. Er zitten veel kanten aan. Vandaar dat we elk jaar een bepaalde invalshoek en een specifiek aspect van vrijheid belichten. Het afgelopen jaar ging het over Vrijheid en verscheidenheid, en het komende jaar kiezen we voor Vrijheid, grondrechten en veiligheid. We hebben enkele ingewijden gevraagd hun visie op

dit complexe onderwerp te geven. Respectievelijk P. Romijn (NIOD), J. Kohnstamm (CBP), B. Welten (Regiopolitie Amsterdam-Amstelland) S. Harchaoui (Forum) en H. Boutellier (Verwey Jonker Instituut) hebben een stuk geschreven. Deze artikelen kunt u vinden op: www.4en5mei.nl onder "Invalshoek 2007". Behalve dat het lezenswaardige teksten zijn, is de beschikbaarstelling vooral ook bedoeld als aanzet tot debat. Daarnaast dienen ze als handreiking, inhoudelijke ondersteuning en inspiratiebron voor al diegenen die betrokken zijn bij de voorbereiding van bijeenkomsten, toespraken, Bevrijdingsfestivals, discussiepanels en andere activiteiten rond herdenkingen en vieringen in 2007.

Bron: www.4en5mei.nl

Voor informatie over herdenkingen en bevrijdingsfestivals bij jou in de buurt kijk dan op: <http://www.4en5mei.nl/startpagina/bezoeken>

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Boeken:

Gelders Blauw - Indisch leven in de provincie

Auteur: Humphrey de la Croix, Inge Dümpel, Ton van Naerssen & Karen Portier

Tussen 1950 en 1970 kwamen er ongeveer 300.000 inwoners van het voormalig Nederlands-Indië naar Nederland. Velen vestigden zich in de provincie Gelderland. Nog steeds wonen er circa 45.000 Indische Nederlanders in Gelderland. *Gelders Blauw* is een populairwetenschappelijke documentaire over het Indisch-zijn in Gelderland, gebaseerd op een groot aantal interviews met repatrianten en hun nakomelingen. Het boek is rijk geïllustreerd met foto's uit de beschreven periode.

Gelders Blauw kwam tot stand in samenwerking met de Stichting Arisan Indonesië.

ISBN 978-90-77907-30-6, prijs € 17,50, verschijnt januari 2007.

Indisch leven in Nederland

Annemarie Cottaar

Wie houdt er niet van om te grasduinen in historische privé-albums? Op de meest directe manier leggen ze ons verleden bloot. Dat geldt zeker voor de Indische collectie van het Historisch Beeldarchief Migranten. Het blijkt een ideale bron om door te dringen tot het leven van Indische Nederlanders ná het verlaten van de voormalige kolonie.

De Indische geschiedenis wordt in *Indisch leven in Nederland* niet alleen met beelden verteld. Aan schrijvers en journalisten van naam is gevraagd om een persoonlijk verhaal over hun Indische ervaringen of overgeleverde herinneringen. Drie generaties komen aan het woord. Zij vertellen over de eerste woning in Nederland, over de Indische eetcultuur en over hun band met de onontkoombare gitaar. Maar ook over het geheim van een gemengde afkomst, over het gedeelde verdriet van een verloren geboorteland en de moeizame aanpassing aan Hollandse codes. In de bijdragen van de derde generatie gaat het meer over de overdracht van de Indische geschiedenis van (groot)ouders en over identiteitsbehoud. Er zijn twee verhalen opgenomen van de in 1974 overleden Tjalie Robinson, die als ooggetuige een bijzondere kijk had op het Indisch leven in Nederland van de jaren vijftig en zestig.

Wat is er overgebleven van de Indische leefstijl in Nederland? De foto's en verhalen in dit boek vertellen de geschiedenis áchter het clichébeeld

van de geruisloze aanpassing van Indische landgenoten uit de Oost.

Verhalen van:

- Adriaan van Dis
- Jan Blokker
- Helga Ruebsamen
- Siem Boon
- Ricci Scheldwacht
- Basha Faber
- Alfred Birney
- Anneloes Timmerije
- Hans Vervoort e.a.

ISBN 9029075503, prijs € 22.50.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Het verhaal van een kind dat opgroeit in de tropen op het eiland Sumatra, meer dan zestig jaar geleden. De omstandigheden zijn afwisselend primitief en luxueus en de setting in deze tropische omgeving is dynamisch met veel exotische, bizarre en zelfs extreme situaties. Er wordt voortdurend verhuisd terwijl de locaties zich dikwijls aan de rand van een oerwoud bevinden. Aanvankelijk voltrekt dit zich in een koloniale omgeving, vervolgens in de tweede wereldoorlog onder de Japanse bezetting en tenslotte in de woelige naoorlogse periode, beter bekend als de bersiap.

Wat is normaal?

Een Nederlands kind weet niet beter dan dat het leven er zó uit moet zien.

Paperback | 170 pagina's | Prijs € 17,25

'De wandelaar' door Adriaan van Dis

Een nieuwe roman van Adriaan van Dis, de schrijver van Indische duinen en Familieziek. Dit keer geen Indisch boek, of...

Van Dis beschrijft in een prachtige stijl hoe een mens door een dier, een hond, gedwongen wordt anders naar het leven te kijken, geleid wordt uit zijn innerlijke strijd om aan de kantlijn van het werkelijke leven te blijven staan. Een moderne parabel? En is de oosterse literatuur niet rijk aan parabellen? Niet alleen de hond doet zijn werk. Ook père Bruno, een priester, laat zich niet onbetuigd in zijn pogingen om de wereld en Mulder de weg te wijzen. Dan voert de schrijver ook nog eens een alter ego voor hoofdpersoon Mulder op. Deze persoon, Nicolas Martin, bedacht om buiten spel te blijven, slaapt hem er juist onherroepelijk in, maakt hem iemand. Maar heeft niet elk mens meerdere kanten? Van Dis zei in een televisieprogramma dat hij misschien wel een beetje de hond was. Maar is het wellicht zo dat niet alleen de hond voor een deel voor de schrijver figureert, maar dat ook père Bruno, Martin, net zo goed als Mulder zelf, eigenschappen hebben van de schrijver? Of is het eerder zo dat de schrijver graag zou willen dat hij die eigenschappen van de opgevoerde spelers in zijn roman bezat?

We zullen het wel nooit zeker weten. Maar dat hoeft ook niet. We kunnen gewoon genieten van het verhaal, een spannend verhaal ook.

Als voorproefje een passage uit het begin van het boek, nadat Mulder na het kijken naar een brand ineens een hond heeft en een andere naam:

Trillende handen reikten een paspoort aan. De rechercheur zocht in zijn papieren: 'Hier staat anders Martin.' Mulder excuseerde zich: Ja, het was een vergissing geweest, een stommitieit. Hij had maar wat verzonnen, om ervan af te wezen. Het kwam door die hond, die had hem bij zaken betrokken waar hij niets mee te maken had. Niets. Met die brand niet, met die mensen op de foto's niet. In restaurants gaf hij altijd een Franse naam op, anders kwam je als buitenlander op de tocht te zitten, of naast de wc. 'U liegt dus vaker,' constateerde de rechercheur. Een ellendig gevoel be kroop Mulder. Deze man wist elk antwoord verkeerd uit te leggen. Hoe kon hij hem duidelijk maken dat hij geen oplichter was. Het kwam door die naam. Heel vreemd. Een naam op een gebarsten marmeren plaat: Nicolas Martin, héros et martyr de la Résistance, assassiné le 16 décembre 1943.

Zestien december 1943. De dag van zijn geboorte. Puur toeval. Een wisseling van de wacht: de een piept ertussenuit, de ander piept naar buiten. Hij probeerde zich die held voor te stellen, in stervensuur in die nauwe straat...

Mulders familie was door de oorlog getekend en hij had tijdens zijn wandelingen wel vaker stilgestaan bij gedenkplaten voor gesneuvelde strijders; honderden hingen er in het centrum, elke elfde november, op wapenstilstandsdag, herdacht de stad Parijs deze doden met een erelint en bloemen. Ook op hun sterfdagen zag hij vaak een bloem achter zo'n plaat gestoken - een gebaar van een dankbare buurtbewoner. Maar dit was een vergeten steen, op een donkere bouwval voor vergeten mensen. Een brand bracht hem weer in het licht. En ook de naam: Nicolas Martin. Een gebeitelde naam die een stem en gezicht kreeg toen Mulder er in gedachten verzonken naar staarde. Leg dat maar eens uit.

'U weet dat u strafbaar bent?' zei de rechercheur. Hij ging er serieus voor zitten en tikte de gegevens uit het paspoort in. Monsieur Mulder moest alles maar eens opbiechten: adres, beroep, waarom hij als Hollander in Parijs woonde, waar hij zich gisteravond omstreeks tien uur bevond, wat hij op de plaats van de brand zocht, met wie hij zoal omging, enzovoorts, enzovoorts. Regel na regel danste over het scherm. De rechercheur overzag tevreden zijn tikwerk. 'Zo, u begint een beetje voor ons te leven, een beetje maar... Eens even kijken... heb ik alle noodzakelijke vragen gesteld? 'Hij cursiveerde hardop enkele antwoorden: 'Ongehuwd. Uw hele leven al?' 'Het is er niet van gekomen.' (...)

De rechercheur voerde de laatste gegevens in. Maakte een kopie van het paspoort en krabde aan de ingenaaide plastic kaart. 'Modelnummer 006,' zei hij spottende. 'Dat zien we wel meer.' Hij aaide de hond. 'En wat gebeurt er met jou? Wat dacht je van het asiel?' 'Dan kan hij beter bij mij blijven,' riep Mulder verontwaardigd. 'In het huis van bewaring?' Mulder verbleekte. 'U begrijpt dat ik u nog even hier houd.' De rechercheur printte de papieren uit en keek hem grijnzend aan. 'Rustig maar, rustig.' Hij sloeg van plezier op zijn tafel. 'U kunt gaan, zolang u beiden beschikbaar blijft. We zullen u en zijn neus nog nodig hebben. Hij is de belangrijkste getuige, jammer dat hij niet praten kan.'

Buiten het politiebureau haalde Mulder opgelucht adem. Van die naam was hij af. Maar hij sloeg de hoek nog niet om of hij werd door een straatveger

met monsieur Martin aangesproken. Hoe het nou toch ging met de hond? Nicolas Martin had hem zichtbaar gemaakt. De hond maakte hem zichtbaar.

Andermans naam, andermans hond; ze hoorden voorlopig bij elkaar.

Uitgeverij Augustus, ISBN 978 90 457 0015 1, € 17,90 Bron: www.pelita.nl

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Een recept voor het positief omgaan met tegenslagen

1. Tegenslagen zijn een normaal verschijnsel in het leven. Menigeen wordt echter grootgebracht met het idee dat alles prettig moet zijn. (Vaak wordt gedacht dat het normaal is dat alles plezierig verloopt) Daardoor denken veel mensen bij een tegenslag dat ze zelf iets niet goed gedaan hebben. Dat kan natuurlijk (met drank op in auto, ongezond leven, etc.), maar vaak is een tegenslag iemand niet persoonlijk te verwijten. Daarom is het zonde dat je jezelf op die manier pijnigt, want een tegenslag alleen is meestal al erg genoeg.

2. Een tegenslag kan ook een positief effect hebben. Ik bedoel het volgende: Als jij je door een tegenslag minder prettig voelt, kan een goede periode uit het verleden waardevoller worden voor je. Tevens is het mogelijk dat, als het je in de toekomst weer beter vergaat, je dat intenser zult ervaren.

3. Van tegenslagen kun je leren, zodat je ze in de toekomst beter bewapend tegemoet kunt treden. Tevens kun je door tegenslagen louteren, waardoor je een soort van eelt op je ziel krijgt en daardoor kan een volgende tegenslag je minder hard raken.

4. Een tegenslag kan een soort drempel zijn. Het kost kracht en energie om er (weer) bovenop te komen, maar daardoor verhef jij je enigszins waardoor je wellicht meer inzicht krijgt.

5. In het leven zou je wel eens in het midden kunnen eindigen. Je tegenslagen meet je af aan je meevallers. Daardoor bepalen ze beide hoe jij je voelt. Hoe erger de pijn of het verdriet was, des te intenser kan het genot zijn. Andersom geldt uiteraard hetzelfde. Tevens is het zo dat je aan bepaalde dingen kunt wennen. Door ze te accepteren kun je ze een plaats geven.

Ook dat kan er voor zorgen dat je qua beleving in het leven in het midden uitkomt.

6. Je kunt een tegenslag ook beschouwen als een binnendoorweg. Je snijdt als het ware een stukje af. Je leert en loutert op zulke momenten snel. Het is daarom onnodig om ze als tijdverlies te ervaren.

7. De mate waarin tegenslagen je kunnen treffen, heeft vaak met je verwachtingen te maken. Het is in feite heel simpel: Wie niets verwacht en overal rekening mee houdt zal alles kunnen accepteren. In dat opzicht bezien kan ook de volgende opmerking van waarde zijn: Hoe kun je teleurgesteld zijn in het leven als je absoluut niet kunt weten wat je te wachten staat? Daarom is de combinatie nederigheid en overgave een goede in het leven.

8. Dikwijls komt het ook voor dat een "tegenslag" achteraf een meevaller blijkt te zijn. Denk bijvoorbeeld aan een gedwongen ontslag, waarna je een leukere en betere baan weer vindt. Nu is het uiteraard niet zo dat als je nog "midden" in de tegenslag zit, je dat al aan kunt zien komen. De wetenschap echter dat een tegenvaller een indirecte meevaller kan zijn, kan een tegenslag enigszins verlichten.

9. Ik heb door diverse ervaringen in mijn leven (let wel: dit is een persoonlijke opvatting) heel sterk het idee gekregen dat het leven voor iedereen een bedoeling heeft, alleen kennen wij deze niet. Vanuit dat inzicht geredeneerd kun je dus ook nooit bepalen of het goed of slecht met je gaat. Wellicht is het de bedoeling dat je met bepaalde problemen wordt geconfronteerd. Dat maakt ze uiteraard daarom nog niet prettig. Maar wellicht kun je ze door dat inzicht beter hanteren. Vanuit dat opzicht is het ook interessant om te weten dat het er niet om gaat wat jij met je leven wil, maar wat het leven met jou wil. Wie dit onderschrijft zal inzien dat het voor een ander dan ook onmogelijk is om te bepalen of het goed of slecht met je gaat en of je het goed of slecht doet. Laat die wetenschap je enige bescherming geven tegen de oordelen en verwijten van een ander.

10. Ik beschouw tegenslagen als zaken die nuttig kunnen zijn in dit leven. En dat bedoel ik niet alleen voor iemand persoonlijk, maar wellicht ook voor de mensheid in totaal. Het zou mij niets verbazen als blijkt dat we allemaal een bijdrage moeten leveren aan de ontwikkeling en groei van de mensheid. In dat licht beschouwd kan jouw gevecht met een

tegenslag wellicht de hele mensheid dienen. Die uitgangspositie kan een tegenslag enigszins lichter maken.

11. Een voordeel van een tegenslag kan zijn dat je jezelf daardoor beter leert kennen. Je kunt daardoor in de toekomst betere keuzes maken, omdat die gebaseerd zijn op "doorleefde" zelfkennis. Dat is beter dan uitgaan van andermans oordelen en verwachtingen.

12. Je kunt niet alleen jezelf beter leren kennen door tegenslagen, maar ook degenen die je omringen. Dikwijls leer je in onplezierige omstandigheden wie werkelijk vrienden zijn. Tevens kun je dan ontdekken wie er alleen maar in je geïnteresseerd is als het je voor de wind gaat. Het is dikwijls een ontvullende ervaring maar welbeschouwd kun je er rijker uit komen.

13. Wij mensen kunnen het leven niet begrijpen. Zij gehoorzaamt aan wetten van een hogere logica, welke ons te boven gaat. Wij kennen die wetten niet. Daardoor kunnen we ook niet bepalen of iets goed is of niet. Het is daarom niet ondenkbaar dat bepaalde ontwikkelingen alleen afgedwongen kunnen worden door middel van tegenslagen. Die wetenschap kan tegenslagen in een ander daglicht plaatsen.

14. Menigeen die met tegenslagen wordt geconfronteerd, krijgt dikwijls het gevoel dat hij de weg kwijtraakt. Dat is echter compleet onmogelijk. Niemand kent zijn weg en daarom is het een illusie dat je in het leven zou kunnen verdwalen. Dat beschouw ik als een rijke gedachte.

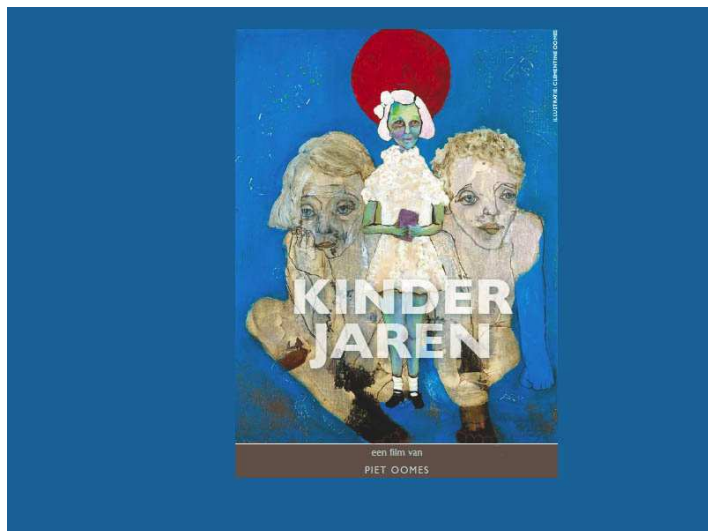
Martin Terwel

Kijk voor meer teksten van deze auteur op :

www.martinterwel.nl

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

In de documentaire '*Kinderjaren*' maakt documentairemaker Piet Oomes samen met zijn moeder Ank Otten en tante Guus Otten een emotionele reis terug naar hun jeugd. Terug naar de Jappenkampen, waar de vrouwen als kind waren. Daar vindt niet alleen een confrontatie plaats met het verleden, maar ook tussen de generaties. Het verleden van Piets moeder en zijn tante gaat ook
12
over hem zelf.

De tocht voert langs drie kampen: Pulu Brajan in Medan, Tebing Tinggi en Aek Pamingke. Dicht op de huid registreert de camera de emoties van de zusjes Otten. In schril contrast hiermee staan foto's en filmfragmenten uit hun kinderjaren: van Ank als klein meisje in een smetteloos matrozenpakje en bij een verkleedpartij als bruidje. We zien ook kinderfoto's van zoon Piet en (klein) zoon Clemens. Uit al deze beelden spreekt onschuld. Een onschuld die - dwars door de generaties heen - verstoord is door het oorlogsverleden. Of traumatische ervaringen van ouders het gevoelsleven van hun kinderen bepalen, is voor moeder Oomes dan ook geen vraag: 'Kinderen krijgen er altijd iets van mee.' Maar wat dit 'iets' is, blijft vooralsnog onder de oppervlakte. Pas op een oude rubberplantage op de plek van het voormalig kamp Aek Pamingke vertelt Ank over de impact die de oorlog op haar heeft gehad. Haar verhaal leidt tot een moment van toenadering tussen moeder en zoon. Als de veerboot hen wegvoert van de plek waar het gezin Otten in 1945 werd herenigd, is er zeker iets gebeurd in de relatie tussen moeder en zoon. Of deze ervaring de kracht heeft om werkelijk een brug te slaan tussen de generaties Otten, blijft helaas in het midden.

De DVD van "Kinderjaren" is voor €18,- excl. €1,75 verzendkosten te bestellen op de website van de INOG: www.stichtinginog.nl/dvd.htm.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

PERSBERICHT

49e Pasar Malam Besar van 17 mei (Hemelvaart)
t/m 28 mei (2e Pinksterdag) 2007

Sterk internationaal programma van Tong Tong Festival 2007

Den Haag, 9 maart 2007 — Het Tong Tong Festival heeft dit jaar een opvallend internationaal programma. Het Tong Tong Festival wordt in de theaters van de Pasar Malam Besar in Den Haag georganiseerd, van 17 (Hemelvaart) t/m 28 mei (2e Pinksterdag) 2007.

Het Tong Tong Festival 2007 heeft de uit Bali afkomstige jazzgitarist I Wayan Balawan uitgenodigd (1973), een van de beste gitaristen die Indonesië heeft voortgebracht. Zijn bijnaam 'Magic Fingers' dankt hij aan de bijzondere manier waarop hij gitaar speelt. Balawan 'tapt' op de gitaar: zijn linkerhand slaat de akkoorden aan en speelt de baspartijen terwijl zijn rechterhand de melodie tapt. In het Bintang-Theater geeft Balawan een solo-optreden en speelt hij enkele nummers samen met fluitist Chris Hinze, een van de eerste muzikanten die niet-westerse muziek mengde met jazz, en als Haags-Indische muzikant een brug met het themaprogramma de Indische wortels van de Haagse jazz.

Jazzpianist Rob Agerbeek stelt voor deze gelegenheid een all-star-formatie samen met onder ander de wereldberoemde trompettist en arrangeur Rob Pronk. Volgens jazzkenners kon Den Haag uitgroeien tot het New Orleans van de lage landen door de vele Indische jazzmuzikanten. Op de Pasarpodia zullen uiteenlopende genres te horen zijn zoals bebop, hardbop en swing maar ook hot club, Brazilian, hawaiian en fusion.

Jazz-zangeres Denise Jannah zal dit jaar optreden met het beste krontjongorkest van Nederland, Rayuan Samud'ra. Vorig jaar kreeg Jannah tijdens het Tong Tong Festival een masterclass krontjongzang van de vocaliste van dit orkest, Bea Matulesy.

Buitenlandse gasten

Het Tong Tong Festival heeft diverse grote dans- en muziekgroepen uit het buitenland te gast. Uit Singapore komt Orkestra Melayu Singapura, dat traditionele en moderne muziekinstrumenten combineert waardoor afwisselend de sfeer van het oude vissersdorp Singapore wordt gevoeld, dan weer die van de metropool van nu.

Indonesië laat zich vertegenwoordigen door onder andere een traditionele dansgroep uit West-Java. Daarnaast is een moderne batikontwerper uit Yogya (Midden-Java) te gast: Suroso van Rosano Batik.

Ook Maleisië stuurt een grote dans- en muziekgroep naar het Tong Tong Festival.

Weergaloze Indonesische natuur

In het Cultuurpaviljoen krijgt dit jaar de natuur van Indonesië speciale aandacht. In een tentoonstelling leidt Vogelbescherming Nederland Pasargangers door de wondere natuur van Wallacea, een gebied in Oost-Indonesië dat door vooraanstaande internationale natuurorganisaties is uitgeroepen tot biodiversity hotspot.

Stichting Tong Tong sluit hierop aan met een eigen expositie over het creatieve effect dat de overweldigende natuur had op kunstenaars. De tentoonstelling *De Gordel van Smaragd; Gekoesterd Cliché* toont die magnetische aantrekkingskracht op schilders, fotografen, onderzoekers, schrijvers, musici en dichters.

Lezingen, boekpresentaties

Het Bibit-Theater voor het gesproken woord is gedurende twaalf dagen het toneel van boekpresentaties, lezingen, debatten en talkshows. De langverwachte biografie van de Indische schrijfster Lin Scholte (1921-1997) wordt er gepresenteerd, samen met een herdruk van haar drie beroemdste boeken. Ook wordt een monografie van de Indische illustrator Rogier Boon gepresenteerd, van wie het Erasmus Huis in Jakarta dit voorjaar een overzichttentoonstelling toont, van 9 maart t/m 11 april. Verder viert het Bibit-Theater de 75-jarige verjaardag van F. Springer met een exclusief interview met de schrijver. De natuur van Indonesië en de bescherming daarvan, van regenwoud tot oceaانبodem, is onderwerp van een themaprogramma.

Workshoptheater de Bengkel ('werkplaats') zet bezoekers aan het werk met o.a. de sarong kebaja en traditionele Indonesische dansen. Kinderen gaan onder begeleiding van professionele journalisten en fotografen zelf een krant maken, de Pasarkrant Ketjil ('klein'). Zij gaan op de Pasar Malam Besar op pad als (foto)verslaggevers.

Een smakelijk culinair resultaat valt of staat bij een goede kennis van ingrediënten en hun toepassingen. Daarom geeft het Kooktheater veel aandacht aan de basics van de Ind(ones)ische keuken, zoals de verschillende soorten rijst, boemboes, sambal, meel en ei. Hoe, wat en wanneer gebruik je ze? Op de 'dag van de heerlijke stank' worden gerechten bereid met spraakmakende smaakmakers petehbonen, doerian en trassi. Ook gaat aandacht uit naar pedis eten. In de serie 'heet, heter, heetst' worden de meest pittige gerechten bereid en

geproefd. Blussende bijgerechten staan ook op de kookagenda.

'Grand old lady'

De Pasar Malam Besar wordt de 'grand old lady van de multiculturele festivals' genoemd. Het evenement, bijna een halve eeuw oud, is een zinnenprikkelende drie-eenheid van een cultureel festival, beurs en eetfestijn samen, in een archipel van tenten. De Pasar Malam Besar is gastvrouw van het Tong Tong Festival, een twaalfdaags festival met als motto 'de beste mix van Oost en West'. Er zijn dagelijks ca. 30 voorstellingen: workshops, dans-, toneel- en muziekvoorstellingen, kookdemonstraties, documentaires, lezingen, interviews, debatten enzovoort. In de entreprijs van de Pasar Malam Besar is een theater-passe-partout voor het Tong Tong Festival inbegrepen.

Het volledige programma van het Tong Tong Festival staat in de festivaleditie van de Pasarkrant die 27 april verschijnt. Begin mei staat het programma ook online op www.pasarmalambesar.nl.

Over de Pasar Malam Besar

De Pasar Malam Besar is het grootste Euraziatische festival ter wereld. 'Pasar Malam Besar' betekent letterlijk 'grote avondmarkt'. De naam is afgeleid van de evenementen die al in de negentiende eeuw in Indië werden georganiseerd en die een mengeling waren van jaarbeurs en festival waar kooplieden uit heel Zuidoost-Azië op af kwamen. De Pasar Malam Besar bestaat uit de Grand Pasar, de beroemde Oost-West-beurs, en de Eetwijk, het grootste Aziatische food court van Nederland. De Pasar Malam Besar is ook de plaats voor het Tong Tong Festival, showcase voor de beste mix van oost en west in podiumkunsten en actualiteit, met medewerking van artiesten, auteurs en wetenschappers uit binnen- en buitenland. De Pasar Malam Besar is de vierde beurs van Nederland. In december 2006 ontving het evenement de Promotieprijs van de gemeente Den Haag, in de categorie Economie & Toerisme.

Naam: 49e Pasar Malam Besar en Tong Tong Festival 2007

Datum: 17 mei t/m 28 mei (Hemelvaart t/m 2e Pinksterdag) 2007

Open: dagelijks 11.30-22.00 uur, vrij en za 11.30-23.00 uur

Toegang: norm. doordeweeks € 11,-; norm. za of zo € 13,50, 65+ doordeweeks € 7,50; 65+ za of zo € 9,-; kind. 2 t/m 11 jr € 4,50; studenten € 9,-; CJP € 7,-.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Verfilming Japanse burgerkampen 1942-1945

"Een eerbetoon aan alle moeders", dat is wat de film wil zijn, aldus schrijfster Henriette van Raalte-Geel. Haar boek **'Mogen wij altijd in dit kamp blijven'** dient als uitgangspunt voor de film...

Zij werd binnen de Indische gemeenschap bekend met haar boek 'Mogen wij altijd in dit kamp blijven?': Henriette van Raalte-Geel. Wij spraken haar over haar jeugd, de verfilming van haar boek door Stichting Verfilming Japanse Burgerkampen 1942-45 en de betrokkenheid van Willeke van Ammelrooy. In de gezellige en smaakvol ingerichte appartement in Den Haag, steekt Henriette van Raalte-Geel na een kop koffie van wal. "Ik heb altijd al willen schrijven. Als kind schreef ik dagboeken vol en maakte ik gedichten. Mijn boek 'Mogen wij altijd in dit kamp blijven?' is uitgekomen in 1998 en vorig jaar is een herziene druk verschenen. Die draagt de ondertitel 'Een ode aan de moeders in Japanse interneringskampen'.

Van Raalte-Geel, geboren in Buitenzorg, is twee jaar als zij in 1942 in een Japans burgerkamp terecht komt. Tot het einde van de Tweede Wereldoorlog verblijft zij achtereenvolgens in Kareës, Kedoeng Badak en Kampong Makassar. In haar boek vertelt Van Raalte-Geel haar ervaringen als kind en ook de titel van het boek is een uitspraak die zij als kind deed. Omdat zij niet anders gewend was dan dat het leven zich in kampen afspeelde, kon zij haar nieuwe onderkomen na de repatriëring naar Nederland maar moeilijk plaatsen. En zo kon het gebeuren dat de warmte, veiligheid en gezelligheid bij haar grootouders, waar het gezin tijdelijk was ingetrokken, het vijfjarige meisje deed vragen "Mogen wij altijd in dit kamp blijven?" Filmmateriaal is schaars

Van Raalte-Geel: "Boeken, dagboeken, fotomateriaal: over de periode van de Japanse bezetting en de interneringskampen is behoorlijk veel vastgelegd. Maar filmmateriaal over het leven in de kampen in Nederlands-Indië is schaars. De Stichting Verfilming Japanse Burgerkampen 1942-45 is opgericht om hier iets aan te doen. Mijn boek zal worden bewerkt tot scenario zodat het als basis kan dienen voor de film. Ik vind het natuurlijk heel leuk dat mijn boek wordt gebruikt, maar uitgangspunt is dat deze film er gewoon moet

komen! De herinnering aan de interneringskampen moet levend worden gehouden."

De Stichting Verfilming Japanse Burgerkampen 1942-45 is begin september dit jaar opgericht. Henriette van Raalte-Geel is lid van het bestuur. De oprichting van de stichting sluit aan bij een eerder initiatief van actrice Willeke van Ammelrooy om met stichting De Vlinder en in samenwerking met Stichting Gastdocenten WO II werkgroep Zuidoost-Azië subsidie aan te vragen voor het maken van een film over de interneringskampen. Destijds was er geen geld beschikbaar voor het initiatief, dit maal wordt gepoogd alsnog bij Stichting Het Gebaar en door sponsoring en bijdragen van organisaties, bedrijven en personen het geld voor de film bij elkaar te krijgen.

Geen Indische achtergrond

"Net als wij is Willeke van Ammelrooy, ondanks het feit dat zij geen Indische achtergrond heeft, vastbesloten dat de film er moet komen. Zij kwam met het onderwerp in aanraking toen een Canadese regisseur haar vroeg voor een film hierover. Hij bleek zelf met zijn moeder in een vrouwenkamp te hebben gezeten. Toen is Willeke zich in het onderwerp gaan verdiepen, heeft vele boeken erover verslonden. En ze heeft uitgebreid gesproken met een vriendin van haar die met cabaretière Corry Vonk in het kamp had gezeten.

De film met de Canadese regisseur is er helaas (nog) niet gekomen, maar Willeke's vastberadenheid dat het onderwerp verfilmd moet worden des te meer," aldus Van Raalte-Geel en vervolgt, "Het verhaal ligt er, er is een productiemaatschappij, Portside Pictures BV uit Rotterdam, er is een regisseur... Het enige dat we nog nodig hebben is geld. We hopen dat het niet te lang meer duurt voor we daadwerkelijk aan de slag kunnen. Te meer daar de eerste generatie moeders er binnen afzienbare tijd niet meer is. En het gaat juist om de ervaringen die de moeders met hun kinderen in de kampen hebben gehad die niet vergeten mogen worden. Net als de ondertitel bij de herziene druk van mijn boek is dát wat de film wil zijn: een eerbetoon aan alle moeders."

Het bestuur van de Stichting Verfilming Japanse Burgerkampen 1942-45 heeft inmiddels filmproducent Portside Pictures BV opdracht gegeven voor de voorbereidende fase van het project. De stichting vraagt privé personen om een financiële ondersteuning van deze aanloopkosten op bankrekeningnummer 77.64.17.959 t.n.v. Stichting

Verfilming Japanse Burgerkampen 1942-45 te Dordrecht, waarbij gebruik kan worden gemaakt van het feit dat giften aftrekbaar zijn van de inkomstenbelasting.

Meer informatie: Stichting Verfilming Japanse Burgerkampen 1942-45, telefoon 0317-415251, Dassenboslaan 15, 6705 BS Wageningen. E-mail: vjb4245@gmail.com.

Bron : www.pelita.nl. Ingestuurd door Aleid.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Voorstelling: **Op reis naar Indonesië**

Gezinsvoorstelling met Peter Vervloed

Op zondagmiddag 3 juni 2007 komt de jeugdboekenschrijver Peter Vervloed naar museum Bronbeek. Hij verzorgt van 13.30 tot 15.00 uur een voorstelling voor het hele gezin vanaf 7 jaar. Peter vertelt niet alleen, maar maakt ook muziek. Wie wil kan meezingen met Indonesische liedjes, instrumenten bespelen en dansen.

Avontuurlijke bootreis naar Indonesië

Peter Vervloed neemt zijn publiek mee op een denkbeeldige bootreis naar Indonesië. Daar ontmoeten ze een dorpsoudste, die een spannend, geheimzinnig verhaal over zijn kris vertelt. Ook gaan ze dansen op een bekend Indonesisch volkswijsje. Tijdens hun tocht komen ze krokodillen tegen, moeten ze onder overhangende boomtakken door varen en watervallen trotseren. Maar iedereen komt weer veilig in Nederland terug.

Schrijver van kinderboeken

Peter Vervloed werd op 3 mei 1951 geboren in Schoonhoven. Hij werd onderwijzer en is momenteel drie dagen per week meester Peter van groep 7 van De Wichelroede in Udenhout. Pas op latere leeftijd ontdekte hij dat hij ook kinderboeken kon schrijven. Zijn vrouw is in Indonesië geboren. Van haar familie hoort Peter veel wonderlijke verhalen. Die verhalen komen in zijn boeken terug. Peter heeft inmiddels meer dan zestig boeken geschreven, zoals *De kris danst*, *Vluchten voor een glimlach*, *De laatste sprong*, *De macht van de krokodil* en *Tijger ontsnapt*. Binnenkort verschijnt *Het huis van de slang*.

Toegangsgegevens en adres:

Toegangsprijs incl. museumentree: volwassenen € 2,30, kinderen 6 -12 jaar € 1,15
Reserveren is gewenst via telefoon (026) 376 35 55
Adres: Museum Bronbeek, Velperweg 147, Arnhem - www.bronbeek.nl

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Geachte Lezer,

Stichting De Brug/Jembatan is samen met het stadsdeel Geuzenveld bezig om een Indisch monument te realiseren als herinnering aan de komst van de vele Indische Nederlanders en Molukkers naar de Amsterdamse Westelijke tuinsteden. De betekenis die zij voor de stadsdelen hebben gehad is grenzeloos en niet te benoemen.

In geheel Amsterdam is geen monument te vinden dat herinnert aan de gebeurtenissen in de tweede wereldoorlog en de Bersiapperiode of aan de komst van de Indische Nederlanders, Nederlanders en Molukkers die na WO II, de polititionele acties en het vertrek uit Nieuw-Guinea gedwongen moesten migreren naar Nederland. Wel staat er het van Heutzmonument, maar dat roept herinneringen op aan een andere tijd. De grote groepen Indische Nederlanders, Molukkers en Nederlanders geboren in het v.m. Nederlands Indië vormen de eerste migrantengroep die na 1945 naar Nederland is gekomen en wordt vaak gebruikt als voorbeeld voor de huidige migrantengroepen.

Wij zoeken organisaties en mensen die lid willen worden van het comité van aanbeveling van Stichting Indisch Welkomstmonument Amsterdam, om op die manier alsnog de Indische Nederlanders en Molukkers te bedanken voor hun bijdrage aan de opbouw van de westelijke tuinsteden nadat zij uit Nederlands-Indië en Nieuw Guinea moesten vertrekken. Deze vraag leggen we voor aan stichting Pelita, het Indische Platform, stichting Herdenking 15 augustus 1945 maar ook aan U.

Wilt u toetreden tot het comité van aanbeveling? Tevens verzoeken wij u om zoveel mogelijk bekende en minder bekende Nederlanders die een band voelen met het v.m. Nederlands-Indië op de hoogte te brengen van dit initiatief en hen te vragen zich aan te sluiten bij dit initiatief.

Wilt u uw naam geven aan het comité van aanbeveling wilt u dan uw naam (privé of als organisatie) adres, telefoon nummer en/of e-mailadres) toevoegen aan ons opsturen?

Indien van toepassing uw geboorteplaats in het v.m. Nederlands-Indië. De lijst met namen zal dienen als ondersteuning om het monument financieel te realiseren. De stichting wordt op 17 april 2007 opgericht en heeft tot doel het geld bijeen te brengen voor dit monument. De wethouder Cultuur van Stadsdeel Geuzenveld-Slotermeer Tys de Ruyter staat helemaal achter dit initiatief en wil het, net als wij, zo snel mogelijk gerealiseerd hebben.

Op Zondag 29 juli organiseert Jembatan de 10e Pasar jembatan.

Op die dag zal het organisatiecomité u meer kunnen vertellen over de stand van zaken.

Alvast hartelijk dank,

Cor van Drongelen,

voorzitter Stichting De Brug/Jembatan

www.stgdebrug.nl ; e-mail: debrug@stgdebrug.nl

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Let Op,

en noteer alvast in uw agenda:

29 juli viert Jembatan haar 10e Pasar Jembatan in de tuin van De Brug

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

INHOUD

- Blz
- 1 Deel stichtingsakte
 - 2 Van de redactie
 - 2 Planning Inognieuws
 - 2 Beste lezers, vanuit het bestuur
 - 2 Voor Maarten
 - 3 Waarom Indo's niets voor elkaar krijgen
 - 4 Persoonlijke verhalen
 - 6 Internetsites
 - 7 Benidorm en gedichten
 - 8 Vier en vijf mei
 - 9 Boeken
 - 11 Een recept voor het positief omgaan met tegenstellingen
 - 12 Kinderjaren, een documentaire
 - 13 Pasar Malam Besar
 - 15 Tentoonstelling
 - 16 Verfilming: Mogen wij altijd in dit kamp blijven
 - 17 Op reis naar Indonesië
 - 17 Stichting Indisch Welkomstmonument Amsterdam
 - 18 Pasar Jembatan 29 juli 2007

Bali 2007

Sateh Pasar Jembatan 2006

Bali 2007

